

Sygn. akt V Ka 141/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Radomiu V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Kobylski

Protokolant: st. sekr. sąd. Damian Zieliński

przy udziale Prokuratora Andrzeja Alberskiego oraz przedstawiciela oskarżyciela P. Straży Granicznej w L. Grupy Zamiejscowej w R. – K. P.

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2016 r.

sprawy **P. S.**

syna W. i E. z domu G., ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 65 § 1 kks w zw. z art. 65 § 3 kks w zb. z art. 91 § 1 kks w zw. z art. 91 § 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Zwoleniu

z dnia 30 grudnia 2015r. Sygn. akt II K 800/15

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Zwoleniu do ponownego rozpoznania.

SSO Marcin Kobylski

V Ka 141 / 16

UZASADNIENIE

P. S. został oskarżony o to, że:

w dniu 13 maja 2015 roku w miejscowości R., woj. (...), nabył na bazarze przy ul. (...) w R. od nieznanego mu z imienia i nazwiska obywatela Armenii lub Bułgarii wyroby akcyzowe w postaci 22380 sztuk papierosów różnych marek pochodzenia zagranicznego, 12 kilogramów krajanki tytoniowej oraz 25 litrów spirytusu, a następnie w celu odsprzedaży nabytych wyrobów akcyzowych udał się w dniu 14 maja 2015 roku do miejscowości Z. wiedząc, że sprowadzono je na terytorium Polski bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy oraz bez dopełnienia obowiązku celnego, przy czym kwota podatku VAT narażona na uszczuplenie była małej wartości i wynosiła 5189 zł, kwota podatku akcyzowego narażona na uszczuplenie była małej wartości i wynosiła 28516 zł zaś kwota należności celnej narażona na uszczuplenie nie przekroczyła ustawowego progu i wynosiła 952 zł

tj. o przestępstwo i wykroczenie skarbowe z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 65 § 3 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Zwoleniu w sprawie II K 800 / 15 uznał P. S. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i na podstawie

art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zw. z art. 91 § 4 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. skazał go, a na podstawie art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w liczbie 200 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł; na podstawie art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego P. S. kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres próby lat 2; na podstawie art. 30 § 2 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 31 § 6 k.k.s. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci 879 paczek papierosów różnych marek szczegółowo opisanych pod poz. 1-9 wykazu dowodów rzeczowych numer (...) znajdującego się na k. 19 akt niniejszej sprawy, 12 kilogramów krajanki tytoniowej opisanej pod poz. 10 wykazu dowodów rzeczowych nr (...) znajdującego się na k. 19 akt niniejszej sprawy, 25 butelek o zawartości 1 litra bezbarwnej cieczy o zapachu alkoholu opisanych pod poz. 11 wykazu dowodów rzeczowych numer (...) znajdującego się na k. 19 akt niniejszej sprawy zarządzając ich zniszczenie i na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od kosztów sądowych, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Wyrok powyższy na podstawie art. 425 § 1 i 2 k. p. k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył w całości na korzyść oskarżonego oskarżyciel publiczny.

Powołując się na treść art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 § 1 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 65 § 3 k.k.s., polegającą na wymierzeniu oskarżonemu P. S. za zarzucone mu przestępstwo kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 200 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł, podczas gdy Sąd w oparciu o cyt. Przepis może orzec jedynie karę grzywny w wysokości do 720 stawek dziennych;
- obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 23 § 3 k.k.s. polegającą na ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej w wysokości 10 zł podczas, gdy ustalenie stawki dziennej nie może być niższe od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia;
- obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 31 § 6 k.k.s. polegającą na orzeczeniu wobec P. S. środka karnego w postaci zniszczenia dowodów rzeczowych w sprawie w postaci 25 butelek o zawartości 1 litra bezbarwnej cieczy na podstawie cyt. przepisu podczas, gdy zniszczenie dowodów winno nastąpić w oparciu o przepis art. 31 § 5 k.k.s.

Podnosząc powyższy zarzut w oparciu o przepisy art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego w zakresie postawionych wyrokowi zarzutów okazała się skuteczna, a wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania w pełni uzasadniony.

Podkreślenia wymaga, iż do wydania wyroku skazującego wobec oskarżonego P. S. doszło w wyniku uwzględnienia złożonego (za zgodą oskarżonego) przez prokuratora wniosku w trybie art. 156 § 1 k.k.s.. Prokurator kierując przeciwko P. S. akt oskarżenia, w którym zarzucił mu popełnienie przestępstwa i wykroczenia skarbowego wyczerpującego dyspozycję art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 65 § 3 k.k.s. w zb.

z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. dołączył do niego wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie wobec oskarżonego uzgodnionej z nim kary tj. 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat dwóch oraz orzeczenie kary grzywny w wysokości 200 stawek dziennych przy przyjęciu równowartości jednej stawki na kwotę 10 zł (art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s.), orzeczenie przepadku dowodów rzeczowych (art. 30 § 2 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 1 k.k.s.). Rozpoznając taki wniosek stosownie do dyspozycji art. 343 § 6 k.p.k. Sąd uwzględniając go skazuje oskarżonego wyrokiem, jeżeli zaś uznaje, iż brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku to stosownie do dyspozycji art. 343 § 7 k.p.k. winien sprawę rozpoznać na zasadach ogólnych (art. 156 § 3 k.k.s.). Sąd wniosek

oskarżyciela uwzględnił i wymierzył oskarżonemu uzgodnioną z nim karę. Słusznie jednak podnosi skarżący, iż nie można zaakceptować zaskarżonego orzeczenia. Nie można go zaakceptować w części zawierającej rozstrzygnięcie o karze i środkach karnych. Do wystąpienia z wnioskiem i do jego uwzględnienia nie jest wystarczające samo ustalenie, iż okoliczności popełnienia czynu zarzuconego oskarżonemu nie budzą wątpliwości, a jego postawa wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte. Warunkiem koniecznym uwzględnienia wniosku składanego w trybie art. 156 § 1 k.k.s. (art. 335 § 2 k.p.k.) jest także pozostawanie uzgodnionych z oskarżonym kar lub środków karnych w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa. Uzgodnione ze sprawcą rozstrzygnięcia zarówno w zakresie kary zasadniczej jak i środków karnych winny znajdować oparcie w przepisach prawa karnego materialnego. Oskarżonemu P. S. przypisano popełnienie czynu zabronionego między innymi wyczerpującego dyspozycję art. 65 § 3 k.k.s. Stypizowane w tym przepisie przestępstwo skarbowe zagrożone jest jedynie karą grzywny w rozmiarze do 720 stawek dziennych. Tak, więc Sąd nie mógł wymierzyć oskarżonemu za przypisany mu czyn kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzekł karę nieprzewidzianą przez ustawę. Dotknięte uchybieniem jest również rozstrzygnięcie w zakresie kary grzywny. Stosownie do dyspozycji art. 23 § 3 k.k.s. wysokość stawki dziennej nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia, ani też przekraczać jej czterystukrotności. Kolejne uchybienie dotyczy orzeczenia środka karnego w postaci przepadku przedmiotów. Podstawą zarządzenia zniszczenia objętych przypadkiem napojów alkoholowych winien być przepis art. 31 § 5 k.k.s., natomiast zniszczenie objętych przypadkiem wyrobów tytoniowych następuje w oparciu o dyspozycję art. 31 § 6 k.k.s. Skoro złożony przez oskarżyciela wniosek uchybiał przepisom prawa materialnego, to obowiązkiem Sądu było nieuwzględnienie takiego wniosku i rozpoznanie sprawy na zasadach ogólnych (art. 343 § 7 k.p.k.), ewentualnie uzależnić jego uwzględnienie od dokonania wskazanych

przez Sąd zmian, które winny być zaakceptowane przez strony. Z tego też względu zaskarżony wyrok nie mógł się ostać i dlatego też Sąd Okręgowy w oparciu o dyspozycje art. 437 § 2 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Zwoleniu przekazując temu Sądowi sprawę do ponownego rozpoznania.